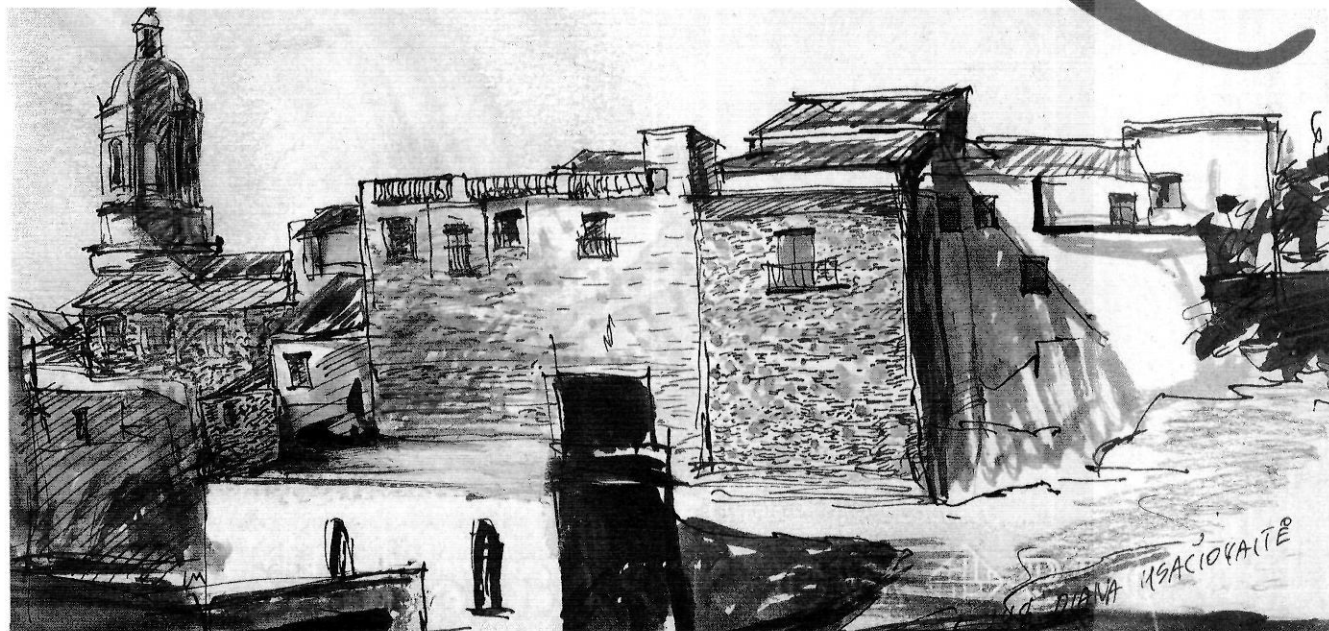

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Diana Usačiovaite

Una altra versió

JOSEP PASTELLS

AQUEST DIMARTS ARRIBAVA FORÇA CARREGAT: a més de la visita a Girona del líder del partit, operaven de cataractes la meva mare i presentaven a la Llibreria 22 l'última novel·la d'en Puigdevall. La feina, la família i la literatura, tres dels pilars de la meua vida, em reclamaven al seu costat en una jornada que s'intuïa dura però escalonada, perquè tots tres esdeveniments tindrien lloc a hores perfectament conciliables. Suposo que estava pensant en això, mentre baixava l'escala amb sis carpetes sota un braç, en Pol i la motxilla a l'altre, la clau del cotxe a les dents i la de casa entre la barbeta i el pit, o potser no pensava en res, no ho sé. El cas és que, per la raó que sigui, he relliscat en el replà i m'he trobat volant, igual que si m'acabés de llançar de cap a la piscina, per sobre dels set o vuit esglaons que em separaven del primer pis. Tot deu haver succeït en centèsimes de segon, però he tingut temps de deixar anar les carpetes i les claus i estrènyer-me en Pol i la motxilla contra el pit mentre, encara no sé com, girava el cos per no aixafar el nen quan xoquéssim contra el terra. La maniobra m'ha sortit més o menys bé, perquè he caigut d'esquenes i en Pol no s'ha fet ni una rascada. Jo, en canvi, he impactat amb el cap contra la base de la paret i hi he deixat enganxada una bona representació dels pocs cabells que em queden, però tot i això em sentia satisfet perquè el nen estava bé i no plorava ni

criitava. De fet, l'únic que ha cridat mentre quèiem era jo, i em temo que d'una manera força espectacular, perquè no feia ni tres segons que érem al terra, encara estirats, quan s'ha obert la porta del primer tercera i han sortit set o vuit xinesos: en Li (el propietari del restaurant xinès de l'estany), la seva dona, la filla, els seus pares i dos o tres empleats que, segons sembla, dormen al pis de l'amo. Mentre ens observaven amb rostres que expressaven una profunda commiseració, han començat a xerrar tots alhora, cosa que ha produït una cridòria esfereïdora i absolutament desproporcionada. Naturalment, en Pol ha contraatacat a còpia de brams, i el replà s'ha convertit en un galliner digne d'una escena de guinyol.

– Me l'enduc? –m'ha preguntat en Li, fent el gest d'agafar el nen.

– No, gràcies; no cal, no s'ha fet res –he dit intentant

aparentar tota la naturalitat possible malgrat que continuava estirat a terra, amb en Pol xisclant desesperadament sobre el meu pit i tots els xinesos drets al nostre voltant. He intentat aixecarme però he sentit que em marejava. Tots els ulls, gens amistosos, semblaven pendents dels meus moviments.

– M'enduc el nen a l'hospital, no? –ha insistit en Li.

– De debò que no, moltes gràcies; el nen no té res. Si de cas el que s'ha fet una mica de mal sóc jo, però no crec que sigui res important –he comentat mentre m'aixecava amb penes i treballs.

– Jo t'acompanyo a l'hospital –s'ha ofert en Li-. Et raja sang del cap, molta sang.

– És que he de dur el nen a la guarderia. I he d'anar a treballar de seguida.

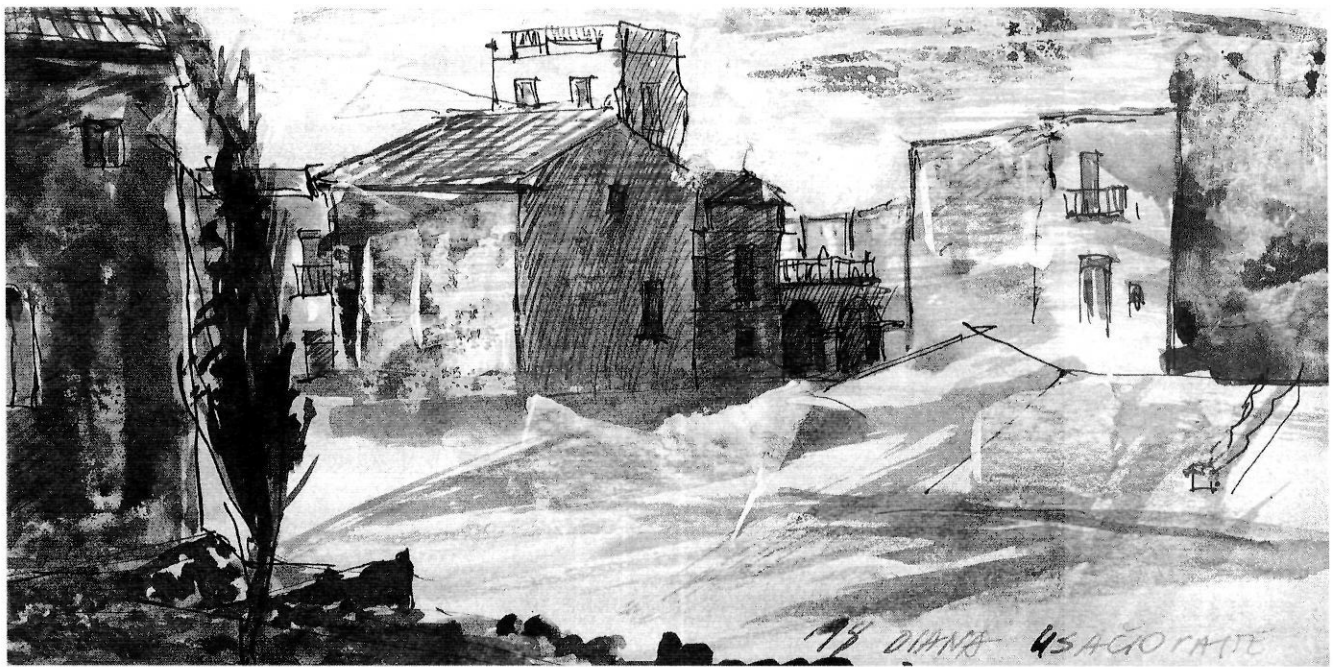
– Primer cal anar a l'hospital. Jo t'acompanyo a la guarderia i després a l'hospital –ha decidit en Li, que m'ha allargat les carpetes i les claus que acabaven de recollir els seus empleats.

– Si no tinc res. Un copet a l'esquena i potser he perdut algun cabell, però ja no ve d'aquí.

En Li s'ha acostat per examinar-me de prop i ha fet un gest de desaprovació.

– Tu tens el cap molt inflat. Has d'anar a l'hospital.

Després de deixar en Pol a la guarderia, en Li m'ha dut a la clínica amb el seu Mercedes. A la sala d'urgències només hi havia una dona que feia cara d'esperar algú, i de seguida ens ha atès una infermera. Li he explicat el que havia passat i m'ha dit que, tot i que la ferida era superficial i no caldrien punts, em farien una radiografia del crani. Mentrestant, en Li m'ha deixat fer un parell de trucades amb el seu mòbil: una, al president del partit, i l'altra, al diputat provincial, per informar-los que havia sofert un accident casolà. M'han dit que no patís per res, que la visita del líder estava perfectament organitzada i que si no em trobava bé no calia que anés a Girona. En veure que tot es trobava sota control, en Li m'ha fet una encaixada i se n'ha anat tot desitjant-me que acabés de passar un bon dia. Quan ja era fora de la sala, la dona que feia cara d'esperar algú m'ha preguntat:

– Li ha fet el xino, oi?
 – Com diu?
 – Aquesta patacada al cap és cosa del xino, oi?
 – En absolut, senyora. Sort n'he tingut, d'ell. He caigut per l'escala amb el meu fill en braços i de seguida s'ha ofert a dur-me a la clínica. Som veïns, sap?
 – Sí, sí, ja pot anar dient... Es pensa que no ho sé, que tots aquests xinos són uns mafiosos? Potser li ha fet més mal del que volia i per això l'ha acompanyat, però segur que això li ha fet ell, i tant que sí!
 – Senyora...

En aquell moment ha entrat el merge i he preferit no replicar. Pocs minuts després, un cop feta la radiografia i embenat el cap, jo m'esperava assegut ben lluny de la senyora d'abans. No obstant això, he pogut sentir perfectament el que xiuxiuejava a un home que anava amb crosses.

– Veu aquell d'allà? L'ha atacat un xino. Es veu que el volia matar. Era indignant, l'actitud racista i tergiversadora d'aquella dona, però l'últim que desitjava era provocar un debat públic a la sala d'espera, que llavors ja estava força concorreguda. Per tant, he suportat com he pogut les llambregades de pena fins que m'han dut el resultat de la radiografia. El meu crani estava perfectament; només tenia una ferida superficial que es guariria en un parell de dies si m'hi aplicava el medicament que m'han receptat. Durant l'anada a Girona no podia deixar de pensar en la sort que havia tingut que ni en Pol ni jo ens féssim res; és clar que hauria estat molt millor no haver caigut, però ja havia passat i era millor no donar-hi més voltes.

El cas és que un cop feta la trucada pertinent a l'Esther i analitzats els pros i els contres, hem conclòs que era preferible amagar els fets reals d'aquest matí i oferir una altra versió, qualsevol, que m'eximís de ser el protagonista de la llarga sèrie d'acudits i burles que sens dubte comportaria la difusió d'un relat verídic. Amb tot, estic segur que al principi, quan el líder del partit s'ha interessat per l'accident casolà que m'havia causat la ferida al cap, he respost en broma, amb una mentida que pretenia ser divertida però que se

m'ha escapat de les mans abans que pogués fer-hi res. És clar que això no justifica que no hagi intentat desmentir-la, i encara menys que l'hagi repetit en dues ocasions més, perquè tant la meua mare (ja operada de cataractes) com els amics i coneguts que m'he trobat en la presentació del llibre d'en Puigdevall han obtingut la mateixa resposta, amanida posteriorment amb tot tipus de detalls que a mesura que me'ls inventava em semblaven més i més creïbles:

– M'ha atacat un xino. Volia matar-me.

